

SUPLIMENT GRATUIT
LA „REALITATEA ILUSTRATA”.

Reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAȚIONALE

Punându-și candidatura pentru locul — foarte însemnat — de primar al orașului Chicago, un cetățean a promis stărpirea gangsterilor — și n'a fost ales. Altul, a făgăduit că poliția nu va mai fi coruptă și nu va mai exista contrabandă de alcool. A întrunit foarte multe voturi, însă a căzut și el. Al treilea se zice că n'a promis nimic, însă nu s'a ales, pentru o mie de voturi lipsă. Ultimul, un american de origine ceh, om foarte energic, serios și tenace, a semnat un avis către public, în care-l ruga să ia parte, a treia zi după ce va fi ales, la marea bătălie dintre garda municipală și contrabandiștii de alcool. „Cine va învinge, va stăpâni orașul, pe drept”, încheia îndrăznețul candidat — care a și fost ales, pentru curajul său.

Acestea au fost preliminarile, adică adierile de vânt premergătoare cicloului. Cum gangsterii celebri, ca Jack Diamond și Al Capone erau pentru moment în concediu de... sănătate și organizau lovituri noi departe de vârtejul metropolei, primarul din Chicago s'a hotărât să provoace pe cel mai bun locotenent al lui Capone, tânărul irlandez O'Carter, al cărui nume câștigă o faimă tot mai mare. Se împlineau tocmai trei ani decât O'Carter, debarcat depe vaporul ce-l adusese în noul continent fusese luat drept un escroc vestit și arestat fără multe formalități. Până să se lămurească afacerea, Carter a trăit în închisoarea New-Yorkului în același „salon” cu un anume Neil Haravard, arestat sub vîna de omor, fără să se fi găsit indicii serioase împotriva lui. Acest Haravard i-a povestit tânărului irlandez venit să-și caute norocul în America toată senzaționala campanie a contrabandierilor de lichieri și șampanie. I-a descris în culori atât de vii aventurile și viața de gangster, încât O'Carter a simțit în sânge vocația exclusivă pentru această profesiune riscantă.

Odată liberat, la o zi după ce Haravard părăsise și el arestul, Carter a izbutit să descopere o ascunzătoare a contrabandiștilor în mai puțin de o zi, cu toate că nu cunoștea nici o stradă din uriașul labirint al marelui oraș american.

Isprava aceasta a făcut mare impresie printre apașii alcoolului și noul prieten a fost primit cu bucurie.

Astfel, O'Carter și-a început cariera. În mai puțin de un an avea o faimă de invidiat printre tovarăși.

Capone care-l încercase în diferite rânduri, în aventuri grele, l-a chemat la Chicago și l-a luat pe lângă persoana lui.

După numeroase isprăvi în urma cărora Carter își făcuse o avere foarte frumoasă își completează experiența pe care trebuie

să o aibă un bandit serios, apoi fu rănit de două ori destul de grav. Capone îi dădu titlul de locotenent și-i încredință chiar girarea tuturor afacerilor bandei de contrabandiști, în timp ce șeful avea să se consacre literaturii, la vestita lui vilă din câmpia cu vegetație exotică a Floridei.

Rămăs la conducere, O'Carter a întreprins afaceri importante. Unii reporteri care pretind că au ajuns în apropierea lui declară chiar că lupta dată pe coastele Statelor-Unite între vasele poliției și vasele contrabandiștilor ar fi, în fond, o inscenare a irlandezului, pentru a combate concurența pe care i-a făcea o asociație nouă de gangsteri. Îndreptând poliția pe urma vaporșelor cu alcool ascuns în saci de cărbuni sau în... coșurile motoarelor, O'Carter scăpa pentru moment de supravegherea coastei într'un anume loc. putea să descarce, în voie, un cargobot cu șampanie și să-l pună imediat în vânzare. Cum de data aceasta cantitatea de șampanie franțuzească (veritabilă) era foarte mare iar câștigul lui Carter și Capone ar fi devenit uriaș, alt locotenent al bandei, vechiul nostru prieten Haravard, și-a luat însărcinarea să-l suprimpe pe irlandez. Acesta a primit o scrisoare dela Lola Pointer o dansatoare celebră, și tot atât de vestită frumusețe — în care i se dădea o întâlnire, la „Daisy-club” din Fifth Avenue, în New-York. Carter, un adorator înflăcărat al Lolei, s'a suit în automobil, a sburat până la New-York, părăsind o ascunzătoare secretă unde stătea de obicei după marile lovituri, când se știa urmărit și a trăit o noapte — poate cea mai frumoasă, în brațele Lolei Pointer.

Între timp, noul primar al Chicagoului fusese ales. Ba, ceva mai mult, se împlineau, în dimineața când s'a trezit O'Carter acasă la dansatoare, exact trei zile dela înscăunarea gospodarului care promăsesse lupta cu gangsterii.

Irlandezul, beat de fericire și abia trezit din beția propriei zisă, uitase complet că un oraș mare este condus de un primar și că obiectul atenției tuturor era astăzi acest onorabil primar, plus el însuși, socotit eroul luptei, din momentul ce Capone își făcea vilegiatura. Ia-mă cu tine, O'C, zise languroasă Lola.

— Imposibil răspuse Carter, căscând. Măine trec în Canada.

— Bine, dar acum, ia-mă la vila ta...

Și Carter n'a vrut. Apoi a început să ezite. Pe urmă a luat-o.

Însă în momentul când trebuia să vireze automobilul pentru a intra în curtea vilei sale dintr'un orașel discret și pașnic, Haravard, ascuns într'un automobil a făcut semn polițiștilor și zece revolve s'au îndreptat spre irlandez. A pornit însă un singur glonte, al lui Haravard, care a greșit ținta, a împușcat-o pe Lola, complicea lui, în cap. Carter a oprit elegant roadașterul alb pe care-l conducea și s'a predat zâmbitor.

— Mă iertați, domnilor, dar nu mă pot opune. Sunt foarte obosit. Apoi, mă lovește ca un pumnal moartea fetei acesteia. Vă rog concediați-l pe idiotul de Haravard.

Data viitoare n'o să vă mai dea informații...

Ziarele din Chicago au scos ediții de milioane de foi. Știri a ajuns și în gazetele noastre. O'Carter arestat, împreună cu alți 38 de contrabandiști —

EVADAREA GANGSTERULUI O' CARTER

bărbați și femei — Capone amenințat — Capone chemat la poliție — O'Carter încarcerat — în curând gangsterii vor fi judecați — triumful primarului din Chicago — cum s'a desfășurat lupta cu O'Carter, apoi, deodată, în capul aceluiași ziare un titlu uriaș: CARTER A EVADAT! O'Carter a găsit arme în închisoare, a rupt lanțurile și a dispărut, cu patru tovarăși, după o luptă sângeroasă.

— Doi gardieni uciși...

Și într'adevăr, lucrurile erau exacte. O'Carter, pe care-l vedeați fotografiat alături de un ocaș de rând, a stat în carceră 48 de ore. Între timp, a primit o singură vizită: un porumbel, în care i se arăta ora precisă: la 4 jumătate dimineața. Gardienii se schimbă. Joe, Luc și Miller vor păzi, deghizați, pe culoarul irlandezului. Au în buzunare revolve demontate. Ei sunt înarmați cu mitraliere de mână.

(Continuare în pag. II-a)

Iar Mahno?

O știre într'adevăr îmbucurătoare: Mahno s'a întors în țara noastră. Poliția din Iași a fost informată că faimosul bandit ucrainean, evadat de curând dintr'o închisoare italiană ar fi trecut prin Jugoslavia în România.

Negreșit, Mahno s'a îndreptat imediat pe malul Nistrului și a intrat în legătură cu vestitul bandit Polisciuc care terorizează de vre-o doi ani de zile populația din Nordul Moldovei și Basarabiei.

De data asta, serviciul de urmărire al Siguranței a dat ordin să fie urmărit și prins.

Dacă-i adevărat că Mahno s'a întovărășit cu Polisciuc, prinderea fiorosului bandit cu pretențiuni și alure de luptător și răzvrătit politic, nu va fi din cele mai ușoare, caci totuși care a prins rădăcini adânci în regiunile pe care le explorează și-i ocrotit și tănuțit de populație.

Numele lui Mahno trezește amintiri de vis urât. Stărpitura aceasta de omuleț degenerat, cu figură și brațe de maimuțoi, a fost groaza Ucrainei dela izbucnirea războiului civil până în 1921. Zeci și sute de orașele și sale au fost prădate și incendiate de banda lui.

Cele mai sângeroase pogromuri din Ucraina au fost săvârșite de Mahno. Sărea cu banda sa ca lăcustele, peste fronturi și printre fronturi și-i ataca când pe Albi când pe Roșii, când pe amândoi deodată. Ba era aliatul trupelor voluntare, îndeplinind funcțiunea de călău al populației bănuite de simpatii subversive, ba era aliatul bolșevicilor, îndeplinind, deasemenea, meseria de călău.

La 1921 bolșevicii, după ce-au înfrânt rezistența armatelor voluntare, au hotărât să termine cu Mahno. Prins în cleștele gârziilor roșii, banditul reuși, însoțit de câțiva călăreși, să străbala până la Nistru și să se refugieze în România.

După câțiva timp și-a făcut apariția pe Calea Victoriei în French gri și pantaloni Galtiffet, cu gambiere înalte de culoarea franzelei, Redacțiile au avut cinstea să-l primească și să-i publice clișeul.

Guvernul din Kiev s'a adresat guvernului român, cerând extrădarea lui Mahno pe motiv că este un

bandit ordinar căruia nu i se poate aplica clauza ocrotitoare de refugiat politic. Guvernul averescan n'a vrut însă să-l predeie pe Mahno, sub pretext că poliția nu-l poate descoperi.

Dar fiindcă presa bucureșteană a vorbit de vizitele lui, Siguranța l'a expedit, pe sub mână, în Polonia. Polonezii și-au închipuit și ei că Mahno ar putea servi la oareșicari combinații.... Dar s'au convins repede că-i un tovarăș primejdios de drum. Numele lui a dispărut din coloanele ziarelor și urmele i s'au șters. S'a spus chiar că a murit...

Acum aflăm că n'a murit decât la figură. A stat va-să-zică la închisoare. A reușit să fugă și a venit, iarăși, să ne viziteze — nu ca refugiat și martir politic, ci ca simplu bandit, în tovărășia lui Polisciuc.

Evident că nu va întârzia să-și manifesteze recunoștința pentru că nu l'am predat, la timp, judecătorilor săi naturali de peste Nistru.

Sentința solomonească

Jean M., din Lyon, și-a cumpărat, acum două luni un palton. Vremurile sunt grele: Jean proia un palton care să fie și bun și ieftin. De aceea a preferat să cumpere la o prăvălie de haine vechi. A găsit într'adevăr cecea căuta și a plătit numai 150 de franci.

Dar paltonul era cam lung și trebuia să fie scurtat. Vânzătorul a desfăcut îndată căptușala ca să-l servească fără întârziere pe client.

Desfăcând căptușeala, a căzut din palton... o bancnotă de 1000 de franci. De aici a pornit o discuție destul de înfierbântată. Clientul susținea că mie de franci îi aparține. Vânzătorul, dimpotrivă, era de părere că banii sunt ai lui. A vândut paltonul, dar n'a vândut și bancnota. Clientul însă a răspuns că tot ce găsește în palton îi aparține, fiindcă haina era cumpărată și plătită.

Dela discuție până la ceartă și de la ceartă până la bătaie, nu-i decât un pas.

S'au amestecat vecinii cari au judecat cazul în calitate de arbitri nechemati, hotărînd împărțirea sumei: 500 — vânzătorului și 500 — cumpărătorului. Așa cere dreptatea...

Dar negustorul s'a opus: — Cum se poate? Unde ajung cu socoteala, dacă aș vinde fiecărui client 500 de franci pentru 150 plus un palton nou-nouț, de calitate superioară?

Pentru tranșarea incidentului a fost poștit agentul de poliție. Reprezentantul forței publice a pus, înainte de toate, mâna pe bancnota găsită — banii sunt totdeauna o chestie delicată apoi a redactat un proces-verbal, cum se cuvine în atari ocazii, și a dat curs conflictului pentru a fi lămurit pe cale judiciară.

Dăunăzi părțile s'au înfățișat la proces. Judecătorul a hotărît că nu-i se cuvine nimic nici vânzătorului, nici cumpărătorului. Banii nu sunt ai lor, ci aparțin aceluia care le-a rătăcit în spațiul dintre fața și căptușeala paltonului său... Deci poliția să caute pe fostul proprietar al paltonului și să-i remită bancnota pierdută...

Afacere spiritistă

D. Bouchard, mare industriaș din Lyon a depus o plângere la parchet contra șoferului său Joseph Caraes, care a comis o serie de excocherii foarte îndrăznețe și bine ticluite.

Suma încasată de discutul șoferului întrece cifra de 400.000 de franci.

Ancheta a relevat multe detalii amuzante din domeniul spiritismului. D-l și D-na Bouchard, foarte afectați de pierderea fiului lor în război, au devenit adepți ferovenți ai spiritismului. În 1925 au întemeiat un club spiritist sub denumirea de „Cercul Astral”.

Caraes s'a gândit că n'ar fi rău să pue la contribuție „Cercul Astral” în folosul pungii sale amemice. S'a făcut și el spiritist și a dat dovada de aptitudine extraordinară. În curând reuși să convingă pe stăpânii săi că are legături directe cu lumea cealaltă. „Cercul Astral” obținuse în persoana șoferului un mediu foarte senzibil, capabil să-i satisfacă toate curiozitățile și dorințele.

După ce-a dobândit încrederea deplină a membrilor clubului spiritist, Caraes a declarat că primește mesaje dela ilustrul bandit Mandrin care a fost executat pe roată în anul 1755.

De acum înainte, spiritiștii îl consultau pe Mandrin în toate chestiunile, chiar și în chestiuni financiare. Spiritul lui Mandrin nu era sgârțit și nici prost: răspundea cu multă istețime și bună-voiență la toate întrebările „Cercului Astral”.

De aceea d. Bouchard nu s'a mirat de loc, când Mandrin, prin intermediul lui Caraes, i-a cerut să-i îndeplineze șoferului spiritist suma de 45.000 de franci pentru înființarea unui laborator de cercetări subterane și arheologice, în scop de-a găsi diverse tezaururi ascunse în catacombele vechilor castele franceze. Industriașul a depus imediat banii în mâna bine-făcătorului său Caraes.

Peste câțiva timp spiritul lui Mandrin a mai cerut pentru Caraes 25.000 de franci. D. Bouchard s'a executat cu aceeași promptitudine și înțelegere pentru necesitățile științelor oculte.

În 1929, Caraes, profitând de divergența italo-franceză în chestiunile de înarmare navală, a încercat, cu succes, să exploateze sentimentul patriotic al comunității spiritiste. Spiritul lui Mandrin a cerut, iar Caraes a obținut 12.000 de franci pentru organizarea unei cete de voluntari destinați să lupte contra Italiei. Peste două luni, spiritul legendarului brigand a mai cerut 6000 de franci pentru inventarea unui gaz asfixiant destinat să decimeze pe germani în cazul unui nou conflict cu Franța și această sumă a fost admisă.

În Noembrie 1930 Mandrin a cerut d-lui Bouchard să-i deie procură unui oareșcare Armand Wals ca să vânză unui consorțiu american, pe suma de trei milioane de franci, uzinele industriașului. D. Bouchard n'a dat numai procura cerută, dar a mai dat și 25.000 de franci pentru înregistrarea actelor de vânzare.

În sfârșit, în Ianuarie 1931, spiritul a cerut ca reprezentantul său pe pământ Caraes, să-i deponă într'un plic sigilat suma de 25.000 de franci. În prezența d-lui Bouchard și a câtorva martori spiritiști, Caraes a depus plicul sub o piatră din ruinele unui vechiu castel francez. Plicul a dispărut imediat și Caraes a declarat că Mandrin l-a luat în primire și că mulțumește „Cercului Astral” pentru... credință, supunere.

La o nouă cerere de subsidii venită din lumea cealaltă, d. Bouchard a avut ingenioasa inspirație să se

consulte și cu șeful siguranței locale. Rezultatul: șoferul a fost imediat arestat, contra voinții spiritului lui Mandrin...

Bătălie de comandă

În satul Florida (America) poliția a arestat o banda de apași cari își închiriau capacitatea și puterea lor de muncă. Pentru o anumită taxă, banda supunea persoanele indicate la diferite pedepse. Cine droia să se răzbuie contra unui dușman, contra unui concurent, contra unui adversar, etc., comanda o porție de bătăie, o lovitură de cuțit sau alte neplăceri. În legătură cu împrejurările sau gravitatea pedepsei, apașii încasau dela 25 până la 200 de dolari. Taxele variau după numărul „obiturilor de baston sau de crană” și după intensitatea lor.

Poliția a arestat cinci bărbați și o femeie.

Femeia, mai delicată nu făcea parte din serviciul de executare a comenzilor; ea se ocupa exclusiv cu ademenirea victimelor.

Ancheta a stabilit că această firmă comercială a făcut afaceri destul de mănoase.

Chinurile telefonului

Telefonul ar fi o invenție minunată, dacă n'ar avea atâtea neajmuri...

Nu am în vedere faptul că dela inventarea telefonului au sărit toate zăvoarele dela porți și uși. Pe fîm de sărmă îți intră în casă, la orice oră, toți nepoștii și nechematii.

Nici nu am în vedere oamenii străine cari te sună ca să te întrebă într'o rălă, — cine-i acolo? sau — Tu ești Titu? Ei, nu te mai prefacă.

Mă gândesc, în primul rând la curajul pe care-l însuflă, în general, telefonul, având în vedere lungimea de fir care se intervine între d-la persoana dispusă să-și îndeplinească anumite „adevăruri”.

Trebuie să te ferești să faci cuiva o observație prin telefon, căci riști să capeți o descărcătură electrică și insulte și injurături grosolane.

La toate aceste inconveniente se adaugă așa numita pedeapsă: chinurile telefonului.

Răzbuinarea cea mai perfidă și cea mai grea se face prin telefon, pentru a transforma bine-făcerea telefonului într'o adevărată plagă.

Cunoașteți, desigur, anecdota o pățania unui medic veterinar o Capitală? „Adversarii” lui l-au izbit multă vreme din somn pentru a chema de urgență la statuia lui Viteazu. Fiindcă armăsarul podului a rămas cu un picior împințit în văzduh și nu-l mai putea desdoi.

Regulamentul sever al administrației telefoanelor nu te poate ocroti împotriva acestor abuzuri, fiindcă descoperirea delicvenților este imposibilă.

Dar s'a terminat. O știre din Firenze anunță că inginerul italian Grossi a inventat un aparat care indică numărul telefonului de care vorbește persoana care te-a chemat. Chemările anonime vor deveni imposibile.

Iată, dar, un aparat merit să dregeste puțin moravurile. De până la inventarea unui aparat împotriva scrisorilor anonime — mai e decât un pas...

(Urmare din pag. 1-a)

Și, minut cu minut, lucrurile s'au petrecut după plan. O'Carter era închis la al 17-lea etaj. Până la al patrulea, a trecut printre 120 de gardieni, luptând mereu. Aici a intrat într'o celulă și s'a coborât pe fereastră, cu o frânghie, în curtea de serviciu. Aici, un autotocamion al închisorii îl aștepta. A fost luat, cu grije și instalat într'o celulă, ca orice prizonier. Apoi, condus de șoferul complice, la primul aerodrom. De aici a plecat cu un avion al poliției, spre Canada.

În momentul aterizării, a găsit la cartierul general al gangsterilor o depeșă: „Ești un imbecil. Dece n'ai venit la Miami? Plaja este o frumusețe. Te aștept și mă plictisesc.

Al. Capone.

Primarul din Chicago pierduse partida. Nu știm dacă a demisionat până acum. Dar popularitatea și-a pierdut-o complet.

ORAR

Bijutieri, păziți-vă!

Nu e o greșală de tipar. Nu e vorba, adică, de minunata operă a nemuritorului Wagner „Maestrii cântăreți din Nürenberg”.

Maestrii mei cântă — ce-i drept. Din chei false, din „ghiare de lup” savant construite, din aparatele lor perfecționate pentru spargerea celor mai sistematice case de fier adăpostite în cele mai bune tezaure. Nu cântă nici din lăute, nici din coardele vocale, Ba, chiar, au tot interesul să nu li se audă cântecul.

Bine înțeles nu e vorba de b-rfași. Delictul, care la urma urmelor e și o formă a vieții, pentru unii, are deosebite înfățișări. Bunăoară Capone — acest stăpân la Chicago al celor în afară de lege. Oricât vi s'ar părea de ciudat, eu unul, am o admirație maximă pentru această canalie superioară. Și unul din dezideratele vieții mele, e să stau de vorbă cu acest individ care terorizează un oraș mondial, cu cea mai formidabilă armată de rătăcitori și care totus, de câteori e arestat, e pus în libertate pentru lipsă de dovezi în sarcina sa.

Am, în acest domeniu, o amintire nostimă. Era pe vremea prefectoratului de poliție, de energică amintire, a kneazului Moruzzi.

Prinde Kneazul — adică agenții lui — un spărgător faimos. Un român cu reputație internațională urmărit de vreo cinci poliții. Captura coincide cu o serată pe care o dădea Kneazul acasă:

— Ce păcat mă! Mare păcat!
— Pentru ce păcat, domnule pre-

fect? întrebă micos spărgătorul.

— Pentru că te-ai fi dus să te arăt cucoanelor să se minuneze și ele. Așa... trebuie să te bag la bea! N'am ce-ți face.

CONRADO CRATI SAU VINCENZO GUELFİ?

Nu e prea multă vreme de când Văcăreștii au adăpostit provizor pe „Conrado Crati”, spărgător internațional, al cărui nume veritabil nu s'a cunoscut niciodată și care urma să fie extrădat poliției din Berlin pentru jefuirea tezaurului unei mari bănci. Berlinul, în indicațiunile date, mai înșira vreo zece nume, utilizate de „Crati” prin diferite orașe ale Europei — oceanul nu-l trecuse niciodată — adăugând că, pentru fiecare din ele spărgătorul artist avea toate actele de legitimație trebuincioase atunci când nevoia cerea exhibarea lor.

L'am văzut pe acest „Crati”. Un tip în adevăr interesant. Ochi mari, negri, pătrunzători. Ras complet și todeauna proaspăt. Monoclu de aur la ochiul drept. Citea, senin, unul din romanele lui Maurice Dekerobra.

— Crati?

— Nu! Vincenzo — răspuse a-restatul foarte liniștit într'o francheză ireproșabilă.

— Mi s'a spus că te numești Crati.

— De altfel lucrul n'are nicio importanță din momentul ce mă găsesse aici, — în trecere — completă spărgătorul.

Trei expresii ale spărgătorului internațional Goldsmiț.

— În trecere?

— În trecere, da! Mi se spune că-ai fi arestat în urma unei cereri de extrădare a poliției din Berlin. E adevărat? — Conrado Crati — ah! un individ șic — a spart acolo un tezaur impozant.

Decât pe mine mă chiamă Vincenzo Guelfi — după actele ce le-am. Atunci nu-i așa?...

— Dar semnalmentele d-tale?

— Semnalmentele? Ah! Semnalmentele.

În toată lumea trebuie să se găsească cel puțin cinci milioane de pașapoarte cu aceleași semnalmente. Poate că tocmai din pricina asta pe Vincenzo Guelfi trebuie să-l chemăm Conrado Crati!

— Sau invers?

— Sunteți spiritual...

— Dar, fără îndoială, pe Crati îl cunoașteți.

— Chiar foarte bine. Tocmai din pricina asta confuziunea e și mai regretabilă. Crati, domnul meu, e un artist. Un geniu. Un geniu al răului dacă vreți, dar un geniu. Inginer, diplomat al școlii din Zürich, Crati a inventat cel mai bun sistem pentru perforarea prin electricitate a oricărei case de fier. Trei mari firme au voit să-i cumpere invențiunea. Dar Crati e un ambițios. Pentru asta lucrează pe cont propriu. Niciodată n'a dat greș. Cum ajunge până la tezaure?

E o taină pe care nu mi-a spus-o.

Are complici care-i înlesnesc accesul în subteranele băncilor?

Nu știu. Deci odată ajuns în fața casei care conține comoara, opează cași când ar face o expe-

riență publică. Repede și precis.

— Cu electricitate sau încălcare oxidică?

— Și una și alta. Mai totdeauna cu electricitatea pe care și-o procură pe loc. Cred, că știți, că marile bănci utilizează electricitatea pentru acționarea semnalelor de alarmă.

— Bine, — dar aceste semnale nu lucrează în timpul jafului?

— Adică al operațiunii — bine să rectifice surzând „Vincenzo”. Funcționează... după ce „Crati” părăsește tezaurul! Ha! Ha! — și omul răsă ca un Satan al secolului al XX-lea.

— Dar „Crati” n'a fost prins niciodată?

— Se pretinde că și acum. Nu se afirmă că „Crati” și cu mine suntem una și aceeași persoană? Voi fi probabil extrădat și judecat la Berlin. „Vincenzo” sau „Crati”!

— „Crati” a fost condamnat vreodată?

— Fără îndoială. Are obiceiul să-și lase totdeauna cartă de vizită. Nu amprente digitale ci... cartă de vizită litografiată!

— Spărgătorul gentilom? Arsene Lupin?

— Crezi d-ta că Arsene Lupin a fost inventat? Eu nu! Leblanc a avut un model pe care l'a literalizat și atâta tot, „Crati”, care la urma urmelor, poate să fie tot un nume de împrumut — a fost condamnat când a fost prins.

Oh! Condamnări de scurtă durată.

Are o avere destul de frumoasă

Magazinul Einhorn după vizita spărgătorilor

— Ești sigur?
— Dar dumneata?

O SPARGERE MISTERIOASĂ

Spargerea dela magazinul de bijuterii Stratulat din Calea Victoriei, pe care a anchetat-o d. consilier de curte Niculescu-Bolintin — e încă în amintirea cititorilor. Din primul moment, am fost „la fața locului”. Am putut deci, vedea cât de răvășită era aceasta „față”. Inchipuți-vă toate cutiile cu bijuterii — numai bijuteriile veritabile — golite și aruncate.

Corpuri delictive: un șorț negru cam zdrențuit și câteva instrumente de spargere comune.

individ foarte șăgalnic. Pe ușă, pe fereastră, prin pivniță... Fantoma intra ziua cași noaptea. Se aprovizionă cu ghete, haine, lingerie. Apoi trecea la comestibile. Șuncă, rockfort, brânză de Olanda și câteva sticle de vin bun sau ceva șampanie. Cunoștea, în special, pivnițele cu cele mai bune coniacuri. Pentru nimic pe lume n'ar fi băut un coniac de proastă calitate.

Negustorii erau consternați, gardiștii erau sperați și comisarul era pe jumătate nebun. Un cartier întreg sub teroarea — amuzantă

exploatațiunile petrolifere cari pe atunci erau la începutul dezvoltării. Jor. Yankeul, o fire de altfel excepțional de jovială, locuia la „Hotel de France” (azi Grand Hotel). Pe același culoar și la același etaj se afla o ungueroaică Mabel Geza, o frumusețe îndrăcită, împreună cu partenerul ei Șandor Horvath. O pereche de artiști angajați pentru o lună la fostul varieteu „Imperial” din strada Câmpineanu (într'un imobil azi dărâmat). „Mabel and Horth” — cum spunea afișul — executa figuri de acrobații

— E depusă acolo unde nu poate fi sechestrată. Unde? Niciodată nu mi-a spus-o! Are secrete „Crati” asta...

— Cași „Vincenzo Guelfi”...
— Cași „Guelfi”, dacă vă face plăcere răspunsul meu!

Cum eu venisem la Văcărești pentru altă treabă și anume să încerc fotografierea unor deținuți pentru nelămuririle până 'n prezent chestiuni petrolifere — l'am abandonat pe Guelfi... asta... pe Crati... asta pe... dracu știe numele lui adevărat.

Totuși, peste zece zile m'am interesat dacă a fost extrădat

— Cine? Crati? Adică Guelfi? A evadat!

— A evadat?
— Da! S'a răsturnat duba, s'a deschis ușa și a dispărut.

— Cine? Duba?
— Nu, domnule! Crati! Adică nu Crati, nici Guelfi. Nu era italian. Era german și-l chema Heinrich Schön!

Pe unde au intrat spărgătorii.

Ce s'a cercetat, cât s'a bănuț.

Mai ales s'a bănuț. Fiindcă era o ciudățenie la mijloc. Adică nu tocmai la mijloc, ci sub vitrina din stânga — observatorul fiind în magazin.

O tăblie de jos — fusese desfăcută. Spărgătorul trebuia să se fi introdus prin excavația produsă și care răzbea în pivniță. Numai că nici un om nu se putea strecura prin golul lăsat. Subsemnatul era să rămâie înțepenit. Numai un copil putea face turul de forță. Un copil mic. Dar un copil mic putea cunoaște cari sunt bijuteriile veritabile și cari nu? Poate că acest copil opera numai, în vreme ce altcineva, rămas în pivniță, îi indica ce cutii să desfacă și ce nu.. În acest caz, acesta trebuia să cunoască conținutul fiecărei cutii sau copilul i le aduce pe rând până la gaură...

Enigmă?

Enigmă care a provocat, pe măsură ce rămânea nedeslegată, o mulțime de bănueli. Furt simulat? S'a văzut, în urmă, că nu putea fi vorba de așa ceva.

Și lucrurile au rămas încurcate cu toate cercetările făcute.

„SĂRGĂTORUL FANTOMĂ”

Dar „Fantoma din Calea Văcărești”. Vă mai amintiți alarma bieților negustori din cartier cari erau vizitați, cu regularitate, de un

Lada de fier spartă prin metode moderne

dacă vreți! — a unui spărgător necunoscut și un blestemat de gazetar care n'are de lucru decât să se ocupe de astfel de fleacuri.

Până azi fantoma a rămas fantomă și dacă nu i-am mai urmărit isprăvile este că mă plictisise. Nici odată nu mi-a plăcut monotonia.

„MABEL AND HORTH”

Răposatul prefect al poliției Capitalei, Saita — povestea tatălui meu (trecut și el în lumea dreptilor) un caz foarte interesant și pe care n'am mai avut prilejul să-l împărtășesc.

Se afla de câțeva vreme în București un american interesat în

cari, spunea tata, erau foarte mult apreciate.

Americanul se înnebunea după acrobațiile perechei „Mabel and Horth”.

Pentru a fi drepti, trebuie să recunosc — spunea Saita — că se înnebunea mai mult după contorsionile ungueroaice care era foarte năbădăioasă.

Urmarea sentimentelor admirației a fost cea firească în astfel de împrejurări. Mabel a trecut de pe scenă la masa americanului și dela masă în cameră. Partea ciudată era următoarea. De câte ori americanul se trezea dimineața constata diverse încercări de furt.

Încercări — pentru că niciodată nu i se fura nimic. S'ar fi spus

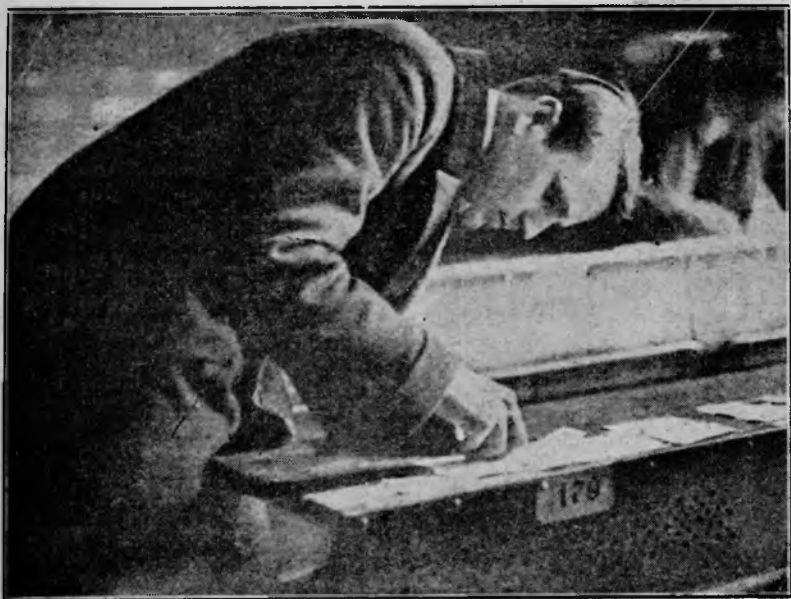
EAU DE COLOGNE
EXTRAIT de PARFUM
POUDRES
LOTIONS
ROUGE de BUZE
INALTERABILE
CRÈME de BEAUTÉ
Cea mai eficientă dintre toate cremele de toaletă... grasse și non-grasse... pret pentru public. Let 60 tubul.
CONCESSIONAR
NARGISSE HEMATHAZAR
BUCUREȘTI - STR. SELAR 117

NARGISSE
BLEU
DE MURRY

Dinți albi și frumoși: Chlorodont

pasta de dinți din mentă, care învlorează minunat gura.

Tubul: Lei 22.— și Lei 32.—

O vizită nocturnă.

că era vorba numai de o... cercetare indiscretă.

Americanul, furios, a reclamat cu multă gălăgie. Fiind bănuită unghuroaica, yankeul a protestat însă, cu energie declarând că e convins că femeia era perfect corectă față de el. *Și-a exprimat în schimb bănuiala în ce privea pe partenerul ei.* Acesta a fost imediat arestat și lucru curios, după o jumătate de oră lăsat liber.

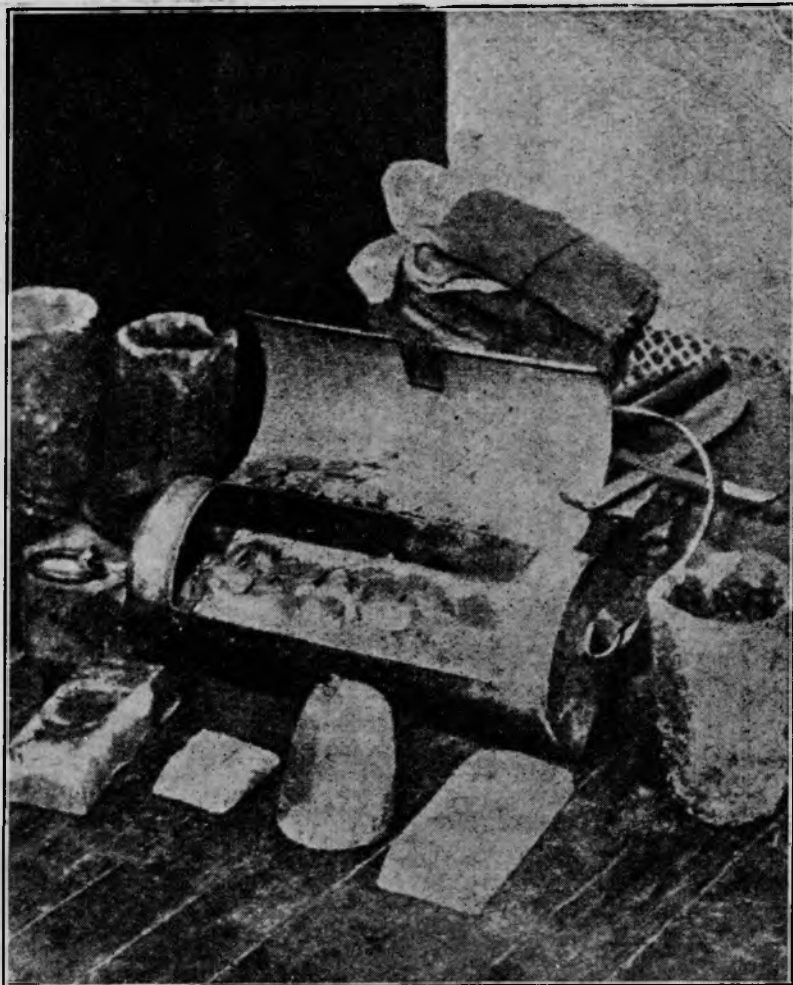
Despre această puere în libertate americanul nu știa nimic.

În noaptea următoare conșter-nare generală. Toată poliția grămadă la hotel. Unui bancher german, care avea o cameră la primul etaj, îi dispăruse conținutul unei casele de oțel: cinci sute de bucăți brilante cumpărate la Iohannesburg (Transval, Africa de Sud) pentru o firmă de specialita-

te din Amsterdam. Odată cu brilantele germanului mai dispăruse și perechea „Mabel and Horth”.

Când harababura era prea mare, iată că apare dela etajul de sus, liniștită și surzătoare Mabel, frumoasa unghuroaică îmbrăcată într'un superb kimono de mătase neagră cu cresanteme albe pictate. Un corp, să ispitească pe toți cei 12 apostoli, își ondula formele sub faldurile indiscrete ale hainei japoneze. Toată lumea rămase cu gura căscată în fața apariției care călea liniștită, cu pasul unei regine... „Unghuroaica” înaintă până la grupul adunat pe culoar în fața camerei bancherului.

Ajunsă aci, cu cel mai fermecător surâs, luă de braț pe prefect și, împreună, urcară din nou treptele lăsând pe cei de jos să holbeze ochii unii la alții.

Uneltele unui spărgător.

Ușa camerei „americanului” se deschise și prefectul putu vedea pe Horvath dând bobârname Yankeului. Acesta, cu mâinile și picioarele prinse într'un fel de „gabriolete” speciale — de nichel mărog — spumega de furie în fundul patului.

— Ce este asta? domnule Horvath, întrebă prefectul.

— Am trimis pe colega mea să vă aducă aci.

Brilantele se află colo în valiză.

În adevăr, într'o valiză de marochin se aflau pietrele prețioase.

Deslegarea problemei? Iată-o:

Mabel și Horvath nu erau decât niște dibaci detectivi cari vegheau asupra comoarei bancherului și cari, știind că americanul nu era decât un renumit spărgător internațional, găsiseră cel mai practic mijloc să-l supravegheze.

Dibacea detectivă intrase în inima spărgătorului care a căzut în cursă!

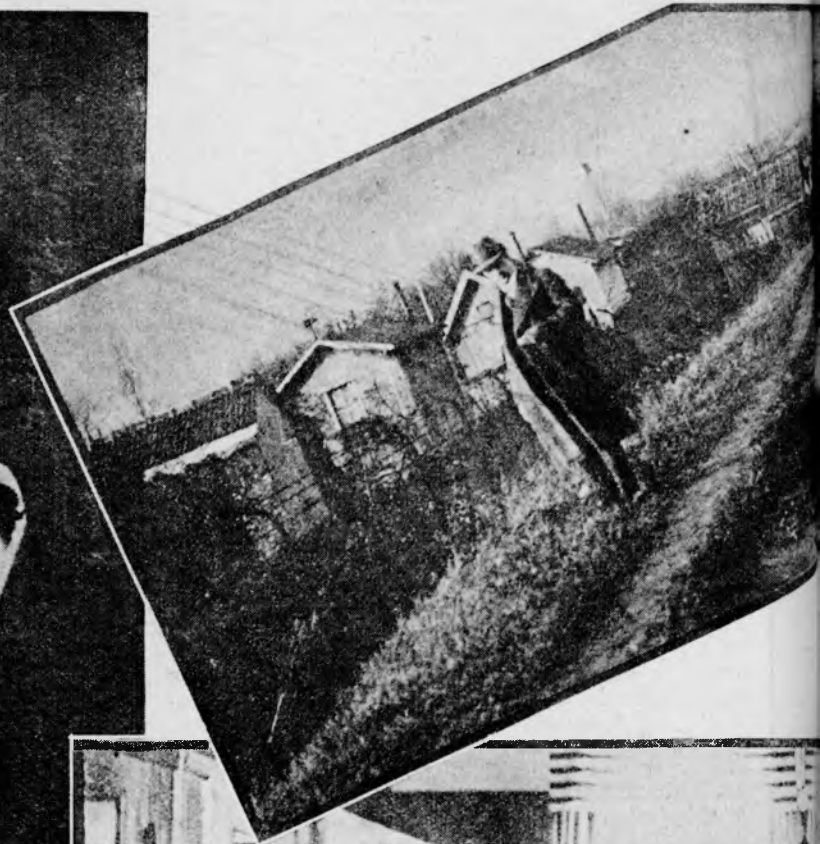
Și astfel lucrurile cele mai complicate sunt, uneori, cele mai simple.

DINU DUMBRAVĂ

Corpuri delictive.

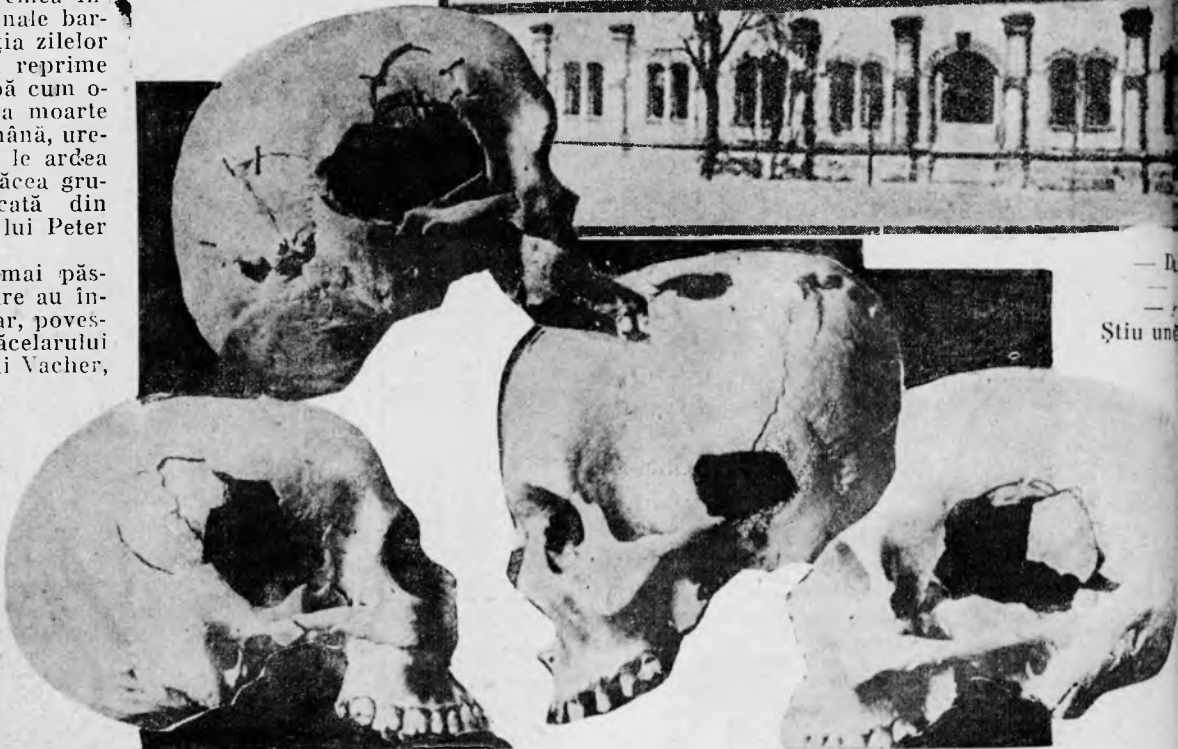
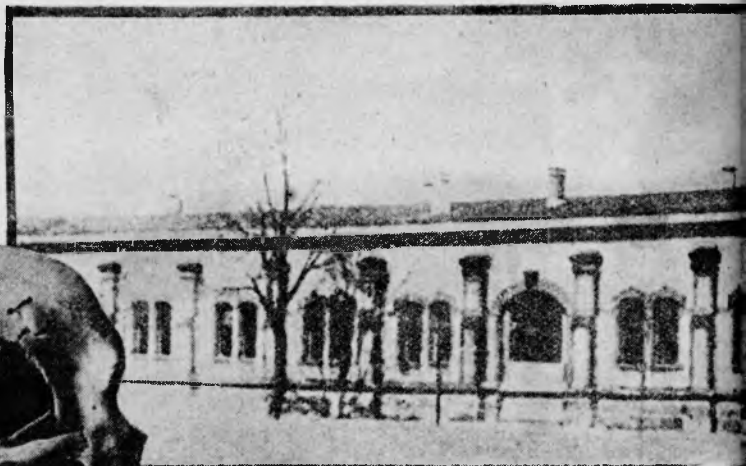

Vampirul din DUSSELDORF

O veche tradiție germană, pornită din vremea închiiziției sau chiar din timpul întâilor tribunale barbare ale saxonilor, s'a păstrat până în justiția zilelor noastre, doritoare, mai mult ca oricând să reprime pornirea către necinste și crimă. Astfel, după cum odinioară judecătorii pedepseau pe ucigași la moarte după nouă chinuri, adică după ce le tăia o mână, urechile, un braț, un picior, le jupuia pieptul, le ardea tălpile apoi le înjunghia pieptul sau le desfăcea grumazul cu toporul, asemenea curtea de judecată din Dusseldorf a hotărât de nouă ori moartea lui Peter Kurten, vampirul.

În amintirea d-voastră, a cititorilor, se mai păstrează încă numele odios al unor asasini care au îngrozit altădată orașe și țări întregi. Știți chiar, povestea fantastică a lui Jak Spintecătorul, a măcelarului Hartmann, omorătorul de oameni, a cruntului Vacher, ucigașul păstorilor singurateci din munții Germaniei sau a lui Landru, Don-Juanul sadic și sângeros. Pentru cea mai apropiată icoană a lui Peter Kurten, locul nimerit este în galeria aceasta de tablouri drăcești, de chipuri mănjite de sânge curat — sânge de femei și de copii.

Apropierea atât de vie a faptelor lui Kurten de ziua în care scriem, face chipul lui mai întunecat, iar faptele lui mai îngrozitoare, încât sentința nemaipomenit de aspră a tribunalului german devine de înțeles și înseamnă o ușurare, pentru orașul burghez unde a locuit și a ucis vampirul.

stiri și reportajii prin litera cărora străbătea un fior de spaimă, despre faptele bestiale săvârșite de un necunoscut, în Duesseldorf. Reporterii cei mai isteți, poliștii cei mai dibaci, detectivii cu flerul cel mai ascuțit, alarmați după a treia, a patra, a cincea crimă a omului fără urme, cum fusese botezat asasinul, au părăsit orașele mari să cerceteze la Duesseldorf, iocul tragic al crimelor, drumul către asasin și puterea de a scăpa din ghiarele lui victimele tot mai numeroase.

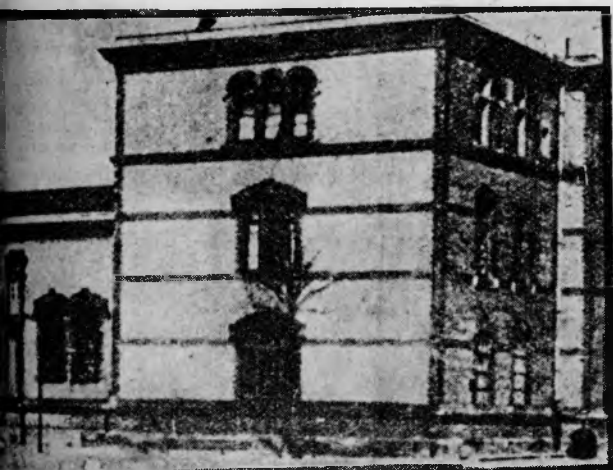
Populația orașului trăia zile de groază continuă. De cum scăpăta soarele spre asfințit, ușile se zăvoreau, ferestrele se închideau cu grije, pistoalele și cuțitele apăreau pe măsuta de noapte, oamenii dormeau sgâlțâți de visuri rele, atmosfera de panică surdă plutea peste oraș, pe străzile pustii și mai cu seamă în cartierele marginase, până la revărsarea zorilor. Abia atunci, oamenii respirau mai ușor și desfăceau repede gazeta, ca să vadă pe pagina întâia, o nouă ispravă sângeroasă, știrea că s'a găsit încă un cadavru sau acelaș anunț: 15.000 de mărci aur pentru cine va prinde sau va da indicații bune despre locul unde se află ucigașul necunoscut.

Și astfel, au trecut două săptămâni de continuă teroare asupra orașului pacinle de oșinioară, care devenea cimitirul locuitorilor lui. Intr'o zi, a năvălit însă pe ușa unui comisariat dela periferie, o fată de vreo 18 ani, cu părul vulvoi, cu obrazul alb da groază, cu hainele în dezordine.

Sus stânga : Kärten. Mijloc de sus în jos : O vedere periferică a Düesseldorfului. Inchisoarea vampirului. Tribunalul unde a fost judecat. Cele patru crani ale victimelor, lovite în acelaș loc.

Sus dreapta : In fața casei lui Kärten. Poliștistul care l-a arestat. O femeie care a scăpat. Mansarda (X), unde a locuit vampirul.

ule comisar....

fetișo ? Liniștește-te....

văzut pe asasin. Era să mă omoare. M'a dus acasă la el. Pot să-l recunosc, spuse fata repede, întretăiată de hote de plâns, sugrumată de frică.

— Pe cine l-ai văzut ?

— Pe asasin. Știu unde șade. Haide, veniți cu mine.

Și fata povesti cum o întâlnise cu o seară înainte un domn elegant, încă tânăr, care-i propusese să vină la el acasă. Bărbatul i-a plăcut și s'a lăsat condusă. Au ajuns în strada cutare și a intrat, acasă la el. Înăuntru, a vrut s'o violeze. Pe când fata se sbătea, să scape, el i-a spus :

— Liniștește-te. Ași putea să te strâng de gât. Nu te omor fiindcă mai am nevoie de tine. Ești frumoasă.

Dimineața, cum necunoscutul dormea, fata a isbutit să fugă. A venit fără oprire la poliție. Aceasta e totul. El recunoaște pe om, știe unde a condus-o.

Peste zece minute casa indicată de victima monstrului era înconjurată de jumătate din poliția Duesseldorfului. Inșă Peter Kurten, care se stabili că era proprie-

tarul acelei case, dispăruse la timp.

De aici înainte, cercetările au luat o întorsătură nouă. Asasinul nu mai trimetea scrisori batjocitoare șefilor poliției, indicându-le locul unde a mai comis o crimă. Farsa aceasta sinistră își schimbăse puțin aspectul. Orașul întreg cunoștea acum chipul asasinului — deocamdată presupus. Se șiau antecedentele lui, se șiau unde a locuit. Soția lui fusese arestată. Începuse, așadar, vânătoarea societății împotriva omului care-i sdruncinase liniștea atât de violent.

Monstrul din Duesseldorf, încercuit prelungit, pus în imposibilitate de a părăsi orașul — apărât acum de cea mai puternică armată polițistă, s'a hotărât să-și joace ultima carte. Anume, s'a întors calm, acasă la el, cași cum venea dintr'un voiaj de plăcere. A fost arestat în clipa când trecea pragul.

— Dar ce vreți cu mine, domnilor ?

— Răspunde cine ești.

— Peter Kurten. Lucrător. Locuiesc aici și mă întorc acasă...

— Kurten, în numele legii ești arestat.

— Arestat ? Și omul zâmbi cu aerul că aude o glumă bună.

Jocul însă nu putea să dureze. Dus la poliție, monstrul ascuns în sufletul lui Kurten a izbucnit.

— Il căutați pe ucigașul celor nouă ? Păi eu sunt. Da, eu am strâns de gât, eu am înjunghiat, eu am împuns tâmpla fetelor alea, ca să le beau sângele. Eu am violat, eu am pus foc, eu am jefuit. Ei, mai vreți ceva ?...

Tonul acesta de îndrăzneală sinistră a ținut până când a intrat, în biroul unde era Kurten, fata care-l denunțase, ultima lui victimă. Martorii acelei scene pretind că monstrul a iubit, o seară măcar, pe fata care îl dăduse în mâna poliției și la eșafod. El a avut un zâmbet, o lumină stranie în ochi și și-a plecat fruntea.

— Il recunoști ?

— Da.

— Kurten, o recunoști ?

— ...

— Kurten recunoști că ești autorul crimelor de lângă oraș ?

— ...

A fost trimis în judecată, pentru nouă crime bestiale, toate premeditate, pentru mai multe încercări de omor, pentru jaf, incendieri, pentru violuri, cu circumstanțe agravante: recidivist, condamnat la 16 ani de ocnă, când avea 18 ani, pentru jaf, îndoit omor și rănire.

Procesul asasinului din Duesseldorf a atras în orașul acesta o afluență extraordinară de curioși — 220 de ziariști, din lumea întreagă, au fost trimiși să urmărească ceas cu ceas dezbaterile.

Sălile tribunalului au fost socotite neîncăpătoare. S'a căutat atunci un loc unde să poată pătrunde cel puțin o parte restrânsă din public.

Autoritățile au ales hala de gimnastică a unui liceu local, în care încăpeau aproape o mie de persoane.

În ziua judecării, străzile au avut de dimineață o frământare neobișnuită. Tot Duesseldorf, cei care aveau bilet de intrare și cei care nu, s'au îndreptat spre liceul unde avea să se desfășoare unul din cele mai mari procese penale din câte s'au cunoscut în lume.

Curtea liceului, sălile de clasă, culoarele, erau tixite de lume. Până în hala de gimnastică, uriașă, înaltă ca catedrală, cu pereții cenușii, inundată de o lumină asemenea unui abur alb, strălucitor, am pătruns cu greu, străbătând zeci de cordoane, care cereau mereu legitimații.

După o lungă așteptare, în di-

mineața zilei de 20 Aprilie, la ora 10 fix, tribunalul care urma să-l judece pe ferosul Peter Kurten și-a făcut intrarea. În sală s'a lăsat tăcere solemnă. Judecătorii s'au așezat, au răsfoit un minut dosarele din fața lor, apoi președintele a chemat:

— Peter Kurten.

În sală, murmur. Toate capetele se întorc, electrizate. Ochii se aprind, caută. Inimile bat mai repede. Pe o ușă, din dreapta, intră un polițist, apoi el, *monstrul*, un om de talie mijlocie, foarte palid, însă liniștit, privind cu ochii albaștri, calmi, miile de ochi fixați asupra lui. Dacă l-ai fi văzut de aproape de tot, pe trăsăturile în aparență pașnice s'ar fi citit ușor strămbătura involuntară a asasinului. Gura îi era crispată de un rictus îngrozitor, cu toate că abia vizibil. El cicatriza în colțul buzelor icoana tuturor crimelor de până atunci, grimaza pe care o făcuse de câte ori strânsese gâtul sau perfora tâmpla unei victime.

Pe fruntea monstrului din Duesseldorf se văd, groase, vinele albastre, isbindu-se în pulsații violente. Este singura particularitate mai aparentă, care te face să-ți dai seama, ușor, că omul din boxa acuzaților trăește ceasuri tragice și poate că ispășește în groaza așteptării unei sentințe, toate crimele făcute.

A început procesul. În sală, publicul se mișcă ritmic, asemenea unui val imens de curiozitate. La fiecare întrebare, capetele se întorc către președinte, la fiecă răspuns, către Peter Kurten.

Asasinul, în picioare, dă răspunsurile cu o voce voalată, egală, aproape blândă.

— Da, eu sunt Peter Kurten.

— Da, m'am născut la Gerresheim...

— Da, acolo am locuit.

Și interogatoriul continuă, câteva minute, banal. Apoi, judecătorul începe să vorbească mai mult. Kurten, mereu în picioare, se sprijină cu mâna de o bară. Răspunde rar, cu glasul înăbușit.

După fiecare frază a acuzatorului, imaginea drăcească a monstrului se limpezește. Omul acesta, dacă nu s'a născut nebun, s'a născut, în orice caz, criminal furios. Nu avea încă zece ani când a dat întâia oară de lucru poliției.

Până la 16 ani, comisese 14 jafuri. La 17 ani, a încercat să violeze o fetiță, care i-a rezistat. A lovit-o cu un topor. Fata a început să fipe. Au sărit părinții și vecinii. Kurten s'a apărât cu toporul și cu un revolver. A luptat și cu polițiștii și când a fost prins, lăsase pe locul bătăliei doi morți și patru grav răniți.

Justiția i-a dat 16 ani de ocnă.

Cineva strigă din sală:

— De ce nu l-ați curățat depe lume ?

Judecătorul continuă. Anii trec repede și ne apropiem de sângele proaspăt vărsat.

Din vorbele acuzatorului în robă neagră și din răspunsurile surde ale monstrului, se desprind parcă, forme vii, umbre care întind brațul impurpurat către Kurten.

Iată umbra micuței Lentzen. Un copilăș de cinci ani, blond, dulce, se juca pe câmp cu sora ei, Hermanger. Sugrumătorul le-a chemat, le-a dat bomboane, apoi le-a despicat beregata cu nebulie, cu rânjet feroce, în șanțul șoselei.

Iat-o pe Ida Renter, care căuta un bărbat — dând anunțuri la mica publicitate. Kurten i-a răspuns. Bestia plăcea femeilor. A două zi după întâlnire, marinarii au găsit pe țărmul Rinului cadavrul Idei, cu flori roșii de sânge la tâmplă și la gât.

Asasinul își trece mâna pe frunte. În fața lui a apărut umbra Gertrudei Schultz, fata pe care a cunoscut-o la Kermessa din Oberkassel. S'a oferit să o conducă acasă, și pe drum a ucis-o cu aceleași lovituri. Iată, a apărut, cu obrazul desfigurat, cu hainele murdare de pământ și de sânge femeia Dorrier. Monstrul a luat-o de pe stradă, i-a dat să mănânce, apoi a sugrumat-o încet, sorbindu-și fața drăcească. A venit și bătrâna Moerer, dar umbra ei este vie. Uite-o jos pe banca martorilor, cu cicatricea rănilor făcute de monstru. Acuză fără iertare, și sala murmura, mereu mai agitată de povestea îngrozitoare, nebunească, a judecătorului.

— „Dar nu vei putea plăti cu nicio pedeapsă, nici cu zece vieți ale tale, câine, pe cele două victime pentru a căror pieire ai pus tot ce diavolul sau sminteala ți-a dat mai înspăimântător. Adu-ți aminte, gândiți-vă celățeni judecători, la Gertruda Albermann, fetița de cinci ani, care plecând de acasă înaintea mamei sale, nu s'a mai întors niciodată. Trupul ei, sfâșiat cu o bestialitate peste închipuire, a fost găsit pe un maidan de gunoaie.

Adu-ți aminte de Maria Kohn, pe care ai ucis-o și nu ți-a fost de ajuns. Ne-ai scris, cu îndrăzneala unui monstru locul unde ai îngropat-o și când s'au dus polițiștii să o caute, ai fost în primul rând al curioșilor, vrând să vezi a doua oară trupul pângărit al victimei

tale”.

Peter Kurten, dacă în clipa aceea judecătorul s'ar fi întors către public să spună:

— Iată-l! Dați voi sentința, — deslănțuirea furiilor înăbușite ar fi întrecut în ură înseși crimele tale.

De pe loc, judecata a răspuns la toate cele nouă întrebări puse de președinte:

— MOARTE!

Justiția străveche a rețrăit. Măinile judecătorului tremurau semnând sentința. Condeiele se apăsau scriind *Moarte*, publicul respira greu, într'o înlănțuire groaznică și Peter Kurten monstrul își strânsese umerii, își umilise capul, își frământa pumnii, în timp ce umbrele însângerate dansau în jurul lui, strigând mereu aceeași implacabilă sentință: *moarte, moarte, moarte*.

Kurten nu a fost grațiat. Nici măcar socialiștii, care sunt împotriva pedepsei capitale n'au protestat. Germania terorizată așteaptă să se sfârșească un vis urât, un vis îngrozitor.

O singură ființă, în gândul căreia se ascundea o taină, o neînțeleasă taină — poate a iubirii, își târâște greu pașii, în fiecare seară, sub zidurile cenușii ale închisorii.

Trecătorii o văd de departe și trec strada. Gardienii întorc capul. Un copil a întâlnit-o, a ținut îngrozit și a luat-o la fugă: soția lui Peter Kurten, monstrul.

REP.

PREFERAȚI ÎNCALȚAMINTEA

Numai cu talpa naturală, nevopsită

Vopseaua ascunde defectele de calitate ale tălpei

Observați totdeauna marca noastră de garanție

Fabricile de Pielărie, Încălțăminte și Articole de Voiaj

D. MOCIORNIȚA

BUCUREȘTI

Distrugeți rapid și radical toate insectele supărătoare, în special; Cândacii, ploșnițele, puricii, moliile, muștele și insectele vătămătoare florilor și plantelor, întrebuițând numai praful:

EXTRA-KATOL

(din flori japoneze)

inofensiv sănătății oamenilor și animalelor

(Certificat sanitar legalizat de Legațiunea Română din Tokio sub No. 5440).

Fabrica AZUMI & Co.

Osaka-Japonia

Exclusivitate p. România

Firma Narcisse H. Balthazar

București I, Str. Șelari 7

ȘOARECII DE HOTELURI

In lumea excrocheriei dar mai ales a cambriolajului, trebuie destinaat un loc aparte „șoarecilor de hoteluri“, cavalerii umbrei și ai lanternei oarbe. In reportagiile viitoare vom face o incursiune în domeniul tehnicianilor de tot felul, descriind fiice specialitate.

Incepem cu gentilomii palace-urilor, cari au făcut victime și la noi. Ne amintim de pățania celebrului violonist Szigeti, care a fost nevoit să-și plătească scump... ospitalitatea. Faptul a fost relatat la timp.

Pe când artistul concerta, camera lui dela „Athenée Palace“, primea, clandestin, vizita unui anonim. Această vizită a echivalat cu dispariția unor podoabe — prețioase și ca bijuterii — dar mai ales ca amintire.

Intr'adevăr, butonii de manșetă cu 14 briliante, i-au fost dăruiți de regina Belgiei, acul de cravată de regele Spaniei și un ceasornic de un rajah, fermecat de arta muzicantului.

Furtul a fost săvârșit cu o măiestrie rară. Nicio urmă, nicio „cartă de vizită“. Poliția s'a văzut silită

pasagerele cari, conform uzului, nu le pun decât la supeu. Nu-i rămâne decât să-și puie prada în buzunar.

Dacă o întâmplare perfidă, face să fie ocupată cameră, omul nostru se va scuza spunând că a greșit numărul. Și dacă bijuteriile râvnite, sunt într'o valiză, el o va spinteca cu o singură mișcare de briciu.

O oră mai târziu, un tânăr elegant întreabă de „tipul“ nostru. El îl primește într'adins în salon și în timpul conversației îi strecoară în buzunare coliere, inele, cercei și brățări fără ca cei din jur sau personalul să poată remarca ceva.

Vizitatorul pleacă și șoarecele rămâne pașnic la hotel, la adăpostul oricăror bănueli, mai ales că asupra lui nu se poate găsi nimic.

Noaptea, „Șoarecele“ și-a îmbrăcat pijamaua cafenie, în buzunarul căreia se află trusa cu chei pleacă în expediție. Trebuie să constate mai întâi dacă nu-l amenință nicio primejdie și că nici-un polițist nu-l urmărește. In consecință, vizitează atent sălile de baie, closetele și toate coltoanele unde se poate piti un agent. După aceste măsuri de prudență, se apropie de ușă și ascultă. Dacă aude un sforăit continuu, acesta e un indiciu că poate deschide repede ușa și să pătrundă înăuntru.

Câte odată nu întâmpină nici-un obstacol, căci călătorul a tras ușa fără să sucească prevăzător, cheia. In cazul când ușa a fost incuiată, șoarecele își deschide trusa: el strecoară în gaura broaștei o vergea și verifică existența cheii. La nevoie „obstacolul“ îl va ajuta.

Când cheia este înlăuntru, șoarecele va întrebuința instrumentul ce constituie caracteristica artei sale. E un fel de pensă, care aduce cu fierul de frezat. Extremitățile au niște dinți ce se îmbucă. Instrumentul este introdus în gaura broaștei: e deschis binișor, apucându-se capătul cheii, după care se strânge tare mânerul. O singură învărtire, și cheia sucită, deschide broasca.

Odată pătruns în cameră, profesionistul se asigură că pasagerul doarme adânc; umblă încet, caută mai mult cu degetele decât cu ochii, și nu aprinde lampa de buzunar, decât în caz de absolută nevoie. După ce strânge tot ce e mai de preț, pleacă tot așa de încet cum a intrat.

Un obstacol serios pentru treaba lui e prezența zăvorului cu care sunt prevăzute de obicei camerele

să se resemneze.

Lovitura a fost dată de un specialist, din cei cari n'au obiceiul să opereze la noi, decât în trecut. Loviturile le dau în orașele mari, în stațiunile climaterice, unde vin bogătașii. E vorba de acei profesioniști ai palace-urilor „rats d'hotel“ cum i-au botezat francezii, teroarea americanilor milionari și a mexicanelor cu bijuterii.

Despre această specialitate, s'a ocupat d-rul Edmond Locard, celebrul șef al laboratorului poliției tehnice din Lyon.

Un prim lucru care trebuie rectificat, e figura teatrală a „șoarecelui de hotel“ înfățișat pe scenă și în filme, umblând într'un tricou negru, pe lângă ziduri.

Adevăratul „șoarece de hoteluri“ se prezintă sub înfățișarea omului de lume. El își face apariția într'un hotel, îmbrăcat corect însă nu frapant. Valiza lui e acoperită cu acele etichete multicolore cari indică frecventarea marilor palace-uri. Cere o cameră mai modestă, la etajele superioare și începe să studieze locul și pasagerii. Curând e în posesia unui stoc de informațiuni ce-i permit să știe exact situația bănească a vecinilor lui și mai ales cari sunt femeile ce posedă bijuterii de preț.

Documentat, el va trece la ora prânzului pe culoarele hotelului, va intra ca la dânsul în camerele călătorilor vizați, și va găsi colierele de perle, rubinele și solitarele ce treneză pe masa de toaletă, lăsate de

hotelului. Inșă acest specialist nu e un spărgător vulgar, care taie ușa. Când va presupune că locul — în speță camera — pe care o va vizita, poate fi închisă cu zăvorul, va avea grije ca în ajun „să-l pregătească“. Această operație consistă să deșurubeze zăvorul și să-l plaseze mai sus, astfel ca să nu mai poată pătrunde în scoabă, sau să introducă o bucațică de cauciuc, care face oficiul de resort, nelăsând să pătrundă ivărul.

LA 13 ANI...

Casa unuia din copii. La medalion: Gh. I. Tudor.

Din piața primăriei din Brașov, să văd turlele de catedrală medievală ale bisericilor Negre, și în jurul clădirii în stil german, cu orologii la turn, a Rathaus-ului, taxiurile așteaptă turiști și clienți. Cu primele zile mai calde de primăvară, au început să sosească vizitatorii.

De aceea, șoferului Blago Ferenz, din stația dela primărie, nu i s'a părut nimic ciudat, când doi tineri, aproape copii, s'au apropiat de mașina lui, spunându-i că ar vrea să se ducă la Predeal.

Se tocmiră, șoferul ceru 500 lei pentru această cursă, și adolescenții se urcară în mașină.

Automobilul ieși din Brașov. Cei doi pasageri, erau doi elevi de liceu. Cel mai mare, părea de vreo 15 ani, și era mai robust. Celălalt, era plâpând și sfios. Aveau 13 ani.

Tinerii erau tăcuți, păreau preocupati.

Pe când automobilul intrase în pădurea de brazi deși a Timișului, cei doi pasageri își făcură un semn.

Cel mai tânăr, care se afla în spatele șoferului, scoase din buzunar un revolver.

Ridică arma încet, și trase. O comotie scurtă agită trupul șoferului. Fumul făcu pe agresor să nu vadă lămurit efectele actului său. Mai trase un foc. Glonțul șueră pe la urechea șoferului, care, instinctiv, frânase.

O durere surdă îi paraliză ceafa. Primul glonț îl lovide, cauzându-i o rană adâncă, din care sângele i se prelingea pe sub guler, pe șira spinării, ca un fior cald.

Deși greu lovit, șoferul reuși să stopeze mașina și să se năpustească

(Urmare din pag 6-a)

Când se cunoaște tehnica „șoarecilor de hoteluri“, e ușor să te pui în gardă. Mai întâi nu trebuie să lăsați să treneze bijuterii pe masă sau pe semineu, ci închise cu grijă, sau predate administrației locale. Pe de altă parte, înainte de culcare, ușa trebuie închisă și cheia scoasă; nu uitați să vă asigurați de buna funcționare a zăvorului; și ca încă o măsură de precauție, e bine să se pue un scaun lângă ușă, astfel ca să faci sgomot, când cineva din afară ar căuta să intre.

„Șoarecele de hoteluri“ e un personaj prea dibaci și prea discret, ca să fie identificat. Numai trecerea lui se cunoaște.

asupra precocelui asasin, în ajutorul căruia sări licianul ce părea mai în vârstă. Om voinic, rănitul începu să-i lovească cu furie. Uciagașu tremurând de frică, o rupse la fugă. Profitând de o clipă de slăbiciune a șoferului, fugi și celălalt elev.

URMĂRIREA

Asasini se îndreptară spre pădure, părăsind șoseaua, în speranța că se vor putea ascunde în desiș. Șoferul se desmetici repede din toropeala sa de o clipă, și o luă la fugă după agresori. O goană, o vânatoare de oameni, începu printre ramurile ce le plesneau fețele, ca niște bicicuști. În fine, șoferul reuși să prindă pe cel mai mare dintre elevi.

Acesta, cu revolverul în mână, amenință să tragă în următorul său, dar nu avu curajul să apese pe trăgaci. Lovit, s'apă revolverul din mână. Șoferul îl înșfăcă, îi legă mâinile, îl aruncă în mașină ca pe un balot și porni.

Duse astfel pe prizonier până la Predeal, predându-l postului de jandarmi.

Aci, șoferul relatează faptele în modul cum le-am expus mai sus, și se începură primele cercetări.

Cine erau cei doi licieni aventurieri? Dece voiseră să ucidă pe șofer? Ce s'a petrecut, de fapt, în pădurea Timișului?

Licianul lu obșugat să se identifice: era Gheorghe I. Tudor, iar tovarășul său, care reușise să fugă, Marin D. Bilă, ambii din București.

Indată, se trimise un grup de jandarmi, ca să prindă pe Bilă. După oarecari scotociri prin pădure, acesta fu găsit tremurând ca varga, și adus la post.

AVENTURIERI MINORI

Copiii povestiră că, cu o săptămână înainte, tugiseră de-acasă, și se duseră la Brașov, unde, rămânând fără bani, au angajat pe șoferul Blago Ferenz, fiindcă știau că are bani cu el. Iși făcuseră planul, ca în pădure, să ucidă pe șofer, să-i ascundă cadavrul în desiș, iar ei să-și continue drumul spre București cu mașina, deoarece Gheorghe Tudor știa să conducă.

În adevăr, cu o săptămână înainte, apăruse în ziare un anunț dat de părinții celor doi fugari, ce furaseră de-acasă 9000 de lei și un ceasornic.

Or, primul motiv al încercării de asasinat de pe șoseaua Brașov-Predeal, este dorința celor doi copii, de a se reîntoarce la părinți.

Mijloacele le lipseau pentru aceasta, iar autorităților nu li se puteau adresa, deoarece furaseră suma de 9000 lei dela tatăl lui Gheorghe.

La 23 Aprilie, de ziua sa, Gheorghe Tudor scrie o carte poștală părinților, prin care se căește și le cere iertare:

„Ziua mea, dragă mămică și tăticule, în loc s'o fac acasă, am făcut-o pe drumuri și prin păduri. Mămică, îți scriu această scrisoare udând-o cu lacrimi.

„Al dv. fiu care vă dorește cât de curând și vă roagă să-l iertați, — Gogu“.

Cu toate mărturisirile elevilor, părinții tor însă iac și presupunerea că șoferul a putut sa-i atace mai întâi, dat fiindcă fugarii nu au putut cheltui 9000 lei într-o săptămână la Brașov.

Dacă în adevăr copiii ar fi plănuit să împuște pe șofer — spun părinții elevilor, — dece nu a tras Gheorghe Tudor, care e mult mai voinic decât maladivul Marin Bilă, tip emoțional, apatie și fricos?

A fost oare influența lui Gheorghe atât de mare asupra sa, încât l-a atras în aventura aceasta și i-a înarmat mâna?

Sau poate, dorul de-acasă, de „mămică“, a făcut pe acești mici dezzechilibrați, după ce au furat și au fugit, să ajungă la crimă?

S. V.

Săpunuri cu parfum ales pentru baia Dvs.

Mirosul distins și particular al săpunurilor englezești de bae Erasmic dau foarte mult farmec toaletei Dv. În timp ce s'oma moale și parfumată curăță pielea Dv., simțurile Dv. sunt frumecate de senzația unei plăceri voluptoase. După bae, pielea Dv. va fi toată ziua înviorată și delicios parfumată.

ERASMIC

Săpun de bae romană

ERASMIC

Săpun de bae „Duchess“

THE ERASMIC COMPANY LIMITED.
XERS 169-049 LONDON, ENGLAND

Citiți

„MAGAZINUL“

Incorrigibil

Toată lumea știe, că Sabin e un mare fumător. Iar soția sa, o femeie foarte economică, turbează văzând atâția bani sburând, sub forma de fum.

— „Ascultă, îi spuse ea într-o dimineață, ori de câte ori vei cumpăra un pachet de tutun, voi pune acciias sumă la o parte, și ai să vezi câți bani voi strânge.

Trecură două luni. Într-o bună zi scoase din dulap un portofel umflat pe care-l deschise în fața soțului său.

— „Vezi, cu toți banii pe care te-ai fumat și cei pe cari i-am pus eu la o parte, am fi putut petrece 15 zile la băi de mare

— „Doamne, ce leneș am fost! Strigă Sabin... Dacă aș fi fumat mai mult, am fi putut petrece două luni la munte“...

A apărut:

„CURS DE CINEMATOGRAF“

al distinsului nostru colaborator
d. D. I. SUCHIANU

Cuprinsul acestui volum este complet inedit. Nu este o reunire de cronici, ci un adevărat curs de estetică, aplicată la cinematograful Dv. altfel, iată tabla de materii:

Adjectivul „cinematografic“. — Alfabetul filmului. — Titlu, subiect și anecdotă. — Unități de frumusețe. — Viteza unui film. — Jocul și interpretul. — Frumusețe fizică și frumusețe artistică. — Cum se măsoară frumusețea.

Astfel conceput, acest volum nu seamănă cu nimic din ce s'a scris până acum, în literatura cinematografului.

Cartea are 32 de fotografii „horstexte“.

Dragostea lui Napoleon

O povestește minunat scriitorul Ivan Petrușka în romanul de mare succes: „Contesa Maria Walewska“ — lei 50.—

— De vânzare la toți librării —

N. B. — Expediază ramburs și urgent la cerere — „Adeverul“ — S. A. — București.

Cereți la toate librării:

HEINRICH LIHOTZKY

ȘTII
SĂ-ȚI CREȘTI
COPILII?

TRADUCERE
DE A TOMA

EDITURA „ADEVERUL“ S.A. BUCUREȘTI

OMUL CU MASCA

O aventură a defectivului Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușesc să scape din mâinile bolșevicilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

În drum, sunt urmăriți de cekisti, din mâinile cărora scapă cu mari șfortări.

Tinta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, ține captivă pe Lydia Hilmar.

Gex Trevor, Ana Shetland și autorul ajung la Peking, de unde pornesc, travestiți în pelerini, spre Tibet.

Câțiva bolovani veniră, rostogolindu-se, din bezna peșterii spre noi. Ce monstru dislocase aceste pietre enorme, în mersul său spre noi? Ne aflam oare în viziuna unor fiare sălbatice? Dar nici un răget de tigrul nu se auzia dinăuntru, ci numai acelaș fosnire puternică și neînțeleasă.

Călugării trapas din defileu, fuseseră respinși în acest timp până în dreptul peșterii, și căutau să urce panta, pentru a se adăposti în ascunzătoare noastră, urmăriți de aproape de bandiți.

Dar pelerinii din peșteră fugiră spre gura ei, spre baricadă, deoarece șgomotul misterios din peșteră, pe care-l simțiam intensificându-se, ca pe o apropiere rece, semănase o panică de nedescris, în aceste suflete.

CAPITOLUL XXXIV Zeul macabru

Cineva dintre pelerini, privind spre bezna din fundul peșterii, în care nu se deosebia nimic precis, urlă înfiorător:

— E Lhamo!... E Lhamo!...

Ingroziiți de strigătul acesta, pelerinii începură să urle sfâșitor, repezindu-se spre gura peșterii, unde însă îi așteptau săbiile bandiților.

— Ce e asta „Lhamo”? întrebai pe Gex.

— Lhamo e o divinitate, despre care poporul crede că e un fel de monstru jilav, ce călărește pe un cal sălbatec, cu seaua din piele de omi sângerândă și care, când simte cadavre prin apropiere, vine să joace pe maldărul lor și să sugă creierii oamenilor vii...

Oricât de absurdă ar fi această credință, mărturisesc că, în clipa aceea de groază, când moartea misterioasă ne pândia, când rana dela picior începuse să-mi dea febră, o groază stranie mi-a cuprins sufletul, și am șoptit:

— Să fugim!...

Pe fruntea mea infierbântată, simții o mână rece: Ana Shetland, palidă sub fardul ei cafeniu, mă mângâia:

— Ți-e rău?...

— Nu...

Baricada nu mai era apărată. Pe-

lerinii începuseră să o sară, ca să iasă din peșteră, preferind moartea de sabia bandiților, decât ivirea lui Lhamo. Un strigăt formidabil se ridică din toate piepturile:

— Lhamo!... Lhamo!...

Bandiții, impresionati de năvala pelerinilor spre sirul lor de săbii, nu mai răzbiră să spintece teste, și începură, sub presiunea celor ce fugiau din peșteră, alungați de tainica divinitate, să dea înapoi.

Când auziră strigătele de „Lhamo”, panica se propagă dela pelerini în rândurile bandiților, cari, deavalmă, o luară la fugă spre defileu, unii rostogolindu-se ca niște bolovani.

Rămăsesem în gura peșterii numai noi trei, Ana, Gex și cu mine, cari, necrezând în divinitățile macabre ale tibetanilor, aveam sufletul împărțit între impulsia de a fugi, din cauza groazei colective ce ne molipsise și între curiozitatea de a vedea ce va apare din fundul peșterii.

Șgomotul acela misterios, de alunecare și fosnire, de pleșcăire parcă, devenise haotic, stârnind ecouri asurzitoare.

Eșirăm din peșteră și de după baricadă, privim spre interiorul ei, ca să vedem ce monstru se va ivi. Stam gata să o luăm la fugă, după ceilalți pelerini, dar curiozitatea noastră ne învinsese spaima și eram cu ochii țintă spre peșteră.

— Dumnezeu, ce monstru!... strigă Ana.

Uitasem de durerea ce simțiam la picior și mâinile noastre se desleștară de pe mânerul revolverelor, când văzurăm acea minune teratologică. Din fundul peșterii, înainta spre noi încet, un fel de animal monstruos, al cărui trup ocupa toată lărgimea și înălțimea peșterii, din care eșia ca un melc fantastic, din căsuța sa. Și avea chiar trupul jilav și galben de melc urias. Era o arătare, spăimântătoare, ce aluneca spre noi, mișcând din mii de capete terminate cu guri rotunde, de ventuze.

Ne-am dat seama îndată, că nu era vorba de un singur animal, ci de mii de lipitori enorme, galbene și vascoase, ce veneau în bloc, ca un ghem de șerpi, ca un balaur acvatic.

CAPITOLUL XXXV Valuri de lipitori

O rupserăm la fugă, îngroziiți. Dar piciorul meu mă durea atât de tare, în cât căzui. Gex și Ana mă ridicară, mă sprijiniră. Dar nu puteam înainta decât cu mare greutate, căci de îndată ce puneam piciorul jos, urlam de durere.

Ajunsesem în defileu, în fundul văii, pe unde trecea drumul acoperit de cadavre și stânci prăbușite.

Aruncărăm o privire în urma noastră.

TELEFON Nr. 381-82

Frizeria I. BEER, Moșilor 53

ONDULATIUNI, TUNS, MANICURE

Pantofi de Cercetașe

pentru uniformă cu 10 lei numărul, găsiți la depozitele noastre de vânzare din strada Carol 28, Calea Griviței, Bariera Moșilor și str. Sărindar 12.

Fabricile de Pielărie, Incălțăminte și Articole de Voiaj

**D. MOCIORNIȚA
BUCUREȘTI**

CREMA

MARGIT

**INFRUMUSEȚEAZA,
IMPROSPĂTEAZA
ȘI INTINEREȘTE**

O întrevvedere de cinci minute
cu **LINA CAVALIERI**

celebra specialista în tratamente de înfrumusețare

În inima Parisului, institutul Linei Cavalieri este într'adevăr templul frumuseții. Aci se întâlnesc cele mai elegante femei din Europa și din America, căci acest institut se bucură de renume mondial.

„Recomand întotdeauna săpunul Palmolive pentru un motiv puternic. Uleiurile vegetale din care este compus sunt bune, sigure și nevătămătoare pentru piele“.

„Recomand întotdeauna săpunul Palmolive“...

Lina Cavalieri

61, Avenue Victor Emmanuel - III
Paris

Metoda
Linei Cavalieri...

„Înainte de a vă culca, spălați-vă cu săpun Palmolive. Apoi vă sfătuesc să întrebuițați crema mea cu camfor No. 5, pe care o aplicați pe față și pe gât. Lăsați să se usuce puțin, pudrați-vă și păstrați această aplicație în timpul nopții. Dimineața spălați cu îngrijire fața cu săpun Palmolive. Aplicați apoi crema mea grasă No. 7 și pe urmă crema No. 2“.

Culoarea verde a săpunului Palmolive se datorează uleiurilor de palmieri și de măsline, care-l compun în întregime. Acest săpun nu conține nici o grăsime animală și nu se vinde niciodată despachetat. Observați bine ambalajul verde cu banderolă neagră purtând cuvântul Palmolive în litere de aur.

Reprezentant General pentru România: **MAX GRUNDHAND**
Str. Eroului No. 1, București I, — Telefon 335/45

stră: convoiul de reptile nemaivăzute*), dărâmasă în alunecarea lui, baricada, și venia spre defileu, într'o colcăire văsoasă și oribilă.

— Fugiți! strigai Anei și lui Gex. Salvați-vă, altfel ne vor devora pe toți trei!

Drept răspuns, Gex asvârli bagajele din spatele său și pe ale mele, și mă luă la spinare, ca pe un balot. Urmat de Ana Sethland, o luă apoi la fugă, printre cadavrele și răniții din drum.

Marele grup de pelerini, de bandiți și călugări, nu se mai vedea. Ei fugiseră și se răspândiseră ca potârnichele, de frica zeului Lhamo.

Înaintarea noastră printre cadavre și sfărâmaturi de stânci, era foarte anevoioasă. Câteva lipitori mai mari, — unele puteau avea până la un metru lungime, — se desprinseseră din maldărul celorlalte, și veniau în urma noastră, cu o repeziciune uimitoare.

— Gex, urlai din spinarea detectivului, lasă-mă, aruncă-mă, salvează-mă pe Ana...

— Scăpăm sau murim toți, zise Ana, cu calmul ei de totdeauna.

— Mulțumesc, Ana! șopti Gex.

Era desigur în această șoaptă a lui Gex, un tragic concentrat: el se afla în situația de a alege între salvarea femeii pe care o iubia și între salvarea celui mai bun prieten al său.

*) Autorul se înșală: convoiuri de lipitori uriașe în Himalaia a văzut și d. Mircea Eliad. Nota traducătorului.

În grămada de cadavre, erau mâini ce mișcau și răniți ce ne implorau să-i salvăm, dela moartea groznică ce-i astepta.

O altă privire ce aruncarăm în urmă, ne făcu să vedem o scenă îngrozitoare. Lipitorile din truntea șirului de târătoare aiunseseră la primele cadavre și, înfigându-și dinții în gâturile lor, le sugeau sângele.

Ana Sethland dădu deodată un țipăt ce ne cutremurără de groază.

Un rănit de jos, se agățase cu mâinile de piciorul ei, implorând-o să-l scape. Era un om prins pe jumătate sub dărâmături. Gex abia reuși să descleșteze piciorul Anei, din mâinile muribundului.

Alții, în acest Infern tibetan, ne implorau să-i ucidem, înainte de a ajunge monstruoasele lipitori la ei. În urma noastră, grosul târătoarelor se fixase asupra cadavrelor și zărirăm mâini de răniți, încercând să descleșteze lipitorile enorme ce li se lipise de gât de pânțele, de picioare... Alte lipitori sugeau literalmente creierii din capetele pelerinilor, despicate de săbiile bandiților.

Găsind sânge de supt, înaintarea lipitorilor deveni mai lentă, și reușirăm să fugim departe de această vale infernală.

CAPITOLUL XXXVI

Fără hrană

Gex, sârmanul, care mă dusese tot timpul pe umerii săi, era extenuat. Căzurăm în vârful unui pisc, în zăpadă,

departe de umiditatea întunecoasă a acelu defileu, în care cele mai monstruoase târătoare găsiseră un mediu atât de prielnic, încât atingeau dimensiuni uriașe.

În timp ce Gex aprinse focul, cu câteva resturi de yak (singurul animal ce trăiește pe aci), la adăpostul unei stânci, Ana imi cercetă rana și constată că nu era decât o luxație. După un masaj riguros, mă simții mult mai bine.

Deși nu mâncaserăm de două zile aproape nimic, totuși amintirea trupurilor acelor lipitori ne tăia orice poftă de mâncare. De altfel, părăsind o parte din bagajele ce le aveam în spate, nu avusesem timp să salvăm nimic de mâncare. În sacul Anei nu se afla decât puțin praf de ceai, pe care-l păstrăm pentru a doua zi.

Dormirăm cu dese tresăriri: cosmosul din timpul zilei, ne urmărea prin somn, așa că așteptăram ivirea zorilor ca pe o mântuire.

Dis de dimineață, pornirăm fără să știm bine încotro, păstrând numai direcția generală, după busolă, spre Lhasa. Piscurile pe care ne aflam erau pustii și acoperite de zăpadă. Peste noapte începuse să ningă. În stomac, nu aveam decât puțină apă caldă, în care muiasem praful de ceai. Iată-ne deci în creeriile muntților Himalaia, fără pic de merinde, fără cort și fără să știm precis în ce punct ne aflam.

Piciorul mă durea încă, și înaintarea noastră era foarte dificilă.

— Trebuie să găsim o cabană, imi

zise Gex; te voi lăsa acolo, cu Ana până ce-ți va trece piciorul, și eu mă voi duce în satul cel mai apropiat, să caut de mâncare.

Toată ziua trecu, în căutarea unei ipotetice cabane. Ne mai putând să merg, Ana și Gex mă sprijiniră de brațe.

Zadarnic i-am rugat să mă lase acolo, și să se salveze pe ei... Din cauza mea, erau în primejdie să piară și ei. În această pustietate de stânci și de zăpadă...

Seara nu băurăm decât apă încălzită!...

Gex plecă din locul unde poposim pe zăpadă, lângă un foc anemic ca să cerceteze împrejurimile. Piciorul mi se umflase.

Ei se întoarse, spunându-ne că a dat peste o potecă, ce desigur duce către un sat.

După o noapte grea, în ger, a doua zi în zori, înainte de a se lumina, pornirăm pe poteca descoperită de Gex.

Într'adevăr, pe la amiază ajunseserăm într'o cabană, unde puturăm să facem un foc mare, — dar merinde nu aveam și foamea ne tortura îngrozitor.

★

Am rămas în acea cabană împreună cu Ana Sethland, iar Gex a plecat să cerceteze împrejurimile. Pe seară, el ne aduse o pasăre mare, pe care reușise s'o impuște cu revolverul. Nu întâlnise nici tipenie de om. (Va urma)

Laptele INNOXA convine tuturor epidermelor și menține admirabil tinerețea și frăgezimea tenului D-voastră

Produs original francez, unic în felul său. - De vânzare la toate farmaciile, droguerille și parfumeriile mari din țară.

IMBATRANESTE CINE NU SE INGRIJEȘTE !...

Dacă vrei să rămăneți vecinic tinere și frumoase, nu vă despărțiți de **CRÈME SIMON**, al cărei succes mondial vă garantează eficacitatea incontestabilă. Nici uscată, nici grasă, ci unsuroasă cum este mai bine, ea moaie catifelează pielea și dă tenului frăgezimea primăvăratecă a tinereții. Pudra și Săpunul Simon sunt indispensabile pentru complectarea efectului. Intinereste și Infrumusețează

CRÈME SIMON

PARIS

Tinerețe și frăgezime prin **MACK'S KAISER BORAX** Intrebuințați-l zilnic în apa Dv. de spălat. Neintrocuit pentru îngrijirea pielii și a frumuseții.

INDISCUȚABIL **HERDAN** E CEA MAI BUNĂ